

LBRIS

We know
books

Jessica Park

FATA
de pe
facebook

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2022

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Andreea Sorescu
Tehnoredactare: Mihaela Cojoc
Design copertă: Andreea Chele

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PARK, JESSICA

Fata de pe Facebook / Jessica Park; trad. din lb. engleză de Oana Badea. –
București: Forteen, 2022
ISBN 978-606-95229-3-6

I. Badea, Oana (trad.)

821.111

Jessica Park
Flat-Out Matt
Copyright © 2013 Jessica Park

© Editura Forteen, 2022, pentru prezenta ediție

Fata de pe Facebook

Matt este student în anul trei la MIT. E tocilar, e isteț, e genial. Și mai e și foarte, foarte prost.

Atunci când frumoasa, interesanta și ingenioasa Julie se mută în casa familiei lui Matt, de ce (oare de ce, Doamne?) se preface că este fratele lui absent, Finn, chipurile pentru binele ei?

Pare o chestie destul de inofensivă, până când șederea ei pe termen scurt devine permanentă. Lucrurile scapă de sub control și ceea ce la început era doar o minciună nevinovată devine o nebunie de proporții, care îți face inima cât un purice. Matt se îndrăgostește de Julie, iar Julie se îndrăgostește de *Finn*.

Dar... *Matt* e cel potrivit pentru ea. De-ar putea să o facă și pe Julie să vadă asta... Fără să-i spună adevărul, fără să distrugă totul. Și, mai ales, fără s-o distrugă pe fragila lui soră, Celeste, care s-ar putea să aibă nevoie cel mai mult de Julie.

L-ați văzut pe Matt, prin ochii lui Julie, în *Băiatul de pe Facebook*. Acum aveți ocazia să pătrundeți mai adânc în lumea lui Matt, prin acest scurt roman, *Fata de pe Facebook*. Trăiți și partea lui din poveste, suferiți când i se frânge inima și îndrăgiți-l din nou pe acest erou neașteptat.

Faceți un salt emoțional în gol prin două capitole anterioare și șapte capitole din *Băiatul de pe Facebook*, repovestite din perspectiva sa, iar apoi aterizați cu un capitol final nou-nouț, din perspectiva lui Julie.

Nota autoarei

Două capitole, „Petrecerea în pijamale“ și „Nu te opri“, au un conținut mai matur decât *Băiatul de pe Facebook* (în special „Nu te opri“) și au fost scrise la cererea cititorilor. Nu s-ar fi încadrat bine în povestea *Băiatului de pe Facebook*, dar, având în vedere că acesta este un roman însoțitor, inspirat de preferințele publicului, consider că își au locul aici. Deși conținutul este ceva mai intens, scenele sunt construite cu gust. (Așadar, scuze acelorora dintre voi care își doreau chestii mai explicite.)

Fata de pe Facebook este dedicat fanilor care au crezut în Matt și s-au îndrăgostit de acest erou neverosimil. Această carte este pentru voi, de la Matt, împreună cu recunoștința (și jena) lui eternă de a fi devenit „un iubit din cărți“ pentru atât de multe cititoare.

De asemenea, este dedicată băieților mai točilari de pretutindeni, care primesc în sfârșit atenția pe care o merită. Și poate și un pic de acțiune.

O să trecem prin asta împreună

Capitol anterior acțiunii din *Băiatul de pe Facebook*

Matt Watkins este vizibil doar cu înfraroșu.

Finn Watkins AȘ DORI SĂ ANUNȚ O ALIANȚĂ STRATEGICĂ ÎNTRE FAȚA TA ȘI FUNDUL MEU, CARE IMPLICĂ MULT PUPAT.

Matt și-a lăsat ghiozdanul jos și a scos o sticlă de apă. Erau cam șapte grade astăzi pe Muntele Washington, așa că apa rămăsese – slavă Domnului! – destul de rece. Făcuseră deja un traseu azi, iar acum erau pe cel de-al doilea. Matt era learcă de sudoare, îl dureau toate cele, obosise și nu mai putea de picioare. Era abia a doua oară când se încălța cu bocancii aceștia de cățărare și începuse să facă bășici în talpă. Dar nu-i părea rău. După ce a dat gata o treime din apă, a băgat sticla înapoi în rucsac.

— Hai odată! a strigat Finn de la douăzeci de metri depărtare. Am trecut de Coastă. Mergi înainte!

Matt și-a ridicat ochelarii pe creștet și a zâmbit. Finn era în elementul lui.

Frații se aflau pe versantul estic al muntelui, pe Poteca Defileului Huntington, care ducea către poalele unui povârniș aproape drept, de două sute patruzeci de metri, iar apoi spre lespezile și stâncile abrupte ale Râpei Centrale. Nu era un traseu extraordinar de greu în perioada asta a anului, dar cățărătorii fără experiență, care luau decizii proaste și nu aveau echipament suficient (sau adecvat) puteau să dea de necaz în lunile de iarnă. Salvamontiștii ajutaseră

destui excursioniști prost pregătiți în zona asta.

Chiar și fără elementul de pericol care le plăcea amândurora, Matt și Finn se bucurau de aventura în care porniseră. Le prezentase toate tipurile de relief și trecuseră deja peste bolovani uriași, prin tufăriș, teren pietros și peste un mic pârau. Unele porțiuni, precum Coasta, erau formate din câmpuri cu pietriș acoperite cu noroi și nisip, care putea cu ușurință să îi facă pe drumeți să alunece. Nici măcar Finn nu se dădea în vânt după traversarea lor pe vreme umedă, dar astăzi aveau parte de un aer uscat și de un soare strălucitor. Trebuiau să escaladeze acum stâncile care aveau să îi ducă la Viroaga din Vârf, iar în porțiunea asta a drumului trebuiau să găsească prizele perfecte de care să se prindă cu mâinile și să se bazeze pe calitatea superioară a tălpilor bocancilor.

— Sunt gata, a zis Matt, ajungându-l din urmă pe fratele său.

Finn a mijit ochii, ridicându-i spre soarele orbitor, iar părul blond aproape că îi scânteia în lumină.

— Ești sigur? Hai să mai stăm câteva minute. Să ne bucurăm puțin de priveliște.

Până să apuce Matt să-l oprească, Finn s-a așezat pe un bolovan înconjurat de smocuri de iarbă.

— Oricum, ar trebui să mai luăm o gustare. Asta e mâncarea campionilor, a zis Finn și a scos din rucsac o pungă de müsli, fructe uscate și fulgi de ciocolată, pe care i-a întins-o lui Matt s-o țină cât scotocea el după carnea de vită uscată.

— Ar trebui să-i spunem mamei să ne dea așa ceva la cină. Nici măcar ea n-ar avea cum s-o dea în bară cu mâncarea uscată, nu?

Matt s-a așezat câțiva metri mai încolo, potrivindu-și cozorocul astfel încât să-i ferească ochii de soare.

— N-aș băga mâna-n foc. Sunt sigur că ar reuși să facă ceva îngrozitor. Ar putea să pulverizeze totul în blender și să ne pună în față un castron cu prafuri la cină.

— Am putea să le tragem pe nas, prin paie! a râs Finn în felul său caracteristic, adică zgomotos și molipsitor. Hai să nu-i sugerăm asta, pentru că sigur o s-o facă, a continuat el, sprijinindu-se în coate. Doamne, Matty, ia uite ce priveliște! Munții, copacii, cerul perfect... Ce ți-ai mai putea dori?

— Nu prea multe, l-a aprobat Matt.

S-a uitat la fratele său, dându-și seama cât de mult și de sincer îl idolatriza pe Finn. Finn, care putea să facă aproape orice, care știa să se descurce în lume cu atâta pricepere și farmec. Finn avea aptitudinile sociale pe care Matt știa că nu le-ar putea dobândi niciodată. Ca să nu mai vorbim de enervanta lui frumusețe, pe care faptul că el era absolut inconștient de perfecțiunea sa nu făcea decât să o sporească. Chiar și lucrurile mărunte, precum felul în care îi cădeau lui Finn pe picior pantalonii de drumeție, într-un stil oarecum șmecheresc, în timp ce picioarele lui Matt arătau la fel ca în orice altă pereche de pantaloni. Era deopotrivă înduioșător și exasperant.

Finn se îmbujorase din cauza frigului, ceea ce îi dădea un aer și mai sportiv.

— Știu că e un traseu destul de ușor pentru noi. Sper că nu te deranjează.

— Deloc. Dar de ce ai vrut să-l facem? Putem să-l terminăm și cu ochii închiși.

— Voiam doar... să petrecem puțin timp împreună. E cam greu să stăm de vorbă când ne dăm cu deltaplanul, nu crezi? a spus Finn, făcându-și mâinile pâlnie la gură. Maaatty! Ce mai faaaci?

— Da, ai dreptate.

— Deci, frățioare, povestește-mi despre prietena asta a ta. Ești într-a douăsprezecea, ai o mândră pe care s-o aduci pe ascuns noaptea în casă, dar eu nu mai locuiesc acolo, să pot să te acopăr. Cum te descurci?

Matt și-a dat ochii peste cap.

— Totul e bine. Știu foarte bine care trepte scârțâie și cum să trec de camera mamei și a tatei fără să mă audă.

— Te-am învățat bine, a spus Finn, vădit mulțumit. Bun, acum treci la detaliile picante. Încă n-am cunoscut-o pe făptura aceasta minunată. Știu doar că o cheamă Ellen și vrea să dea admiterea la Yale în toamnă.

— Așa e.

— Și cum v-ați cunoscut, porumbeilor? a întrebat Finn, bătând din gene.

— Eu și Ellen am fost aleși să conducem un grup extrașcolar pentru cei care au nevoie de ajutor la biofizică moleculară și biochimie. Câțiva elevi făceau deja cursuri de facultate, ca să dea bine la CV, așa că îi medităm de două ori pe săptămână.

— Foarte romantic. Spune-mi ceva mai interesant. Cum e? Are simțul umorului? O iubești?

Finn și-a lăsat capul într-o parte și a accentuat fiecare cuvânt:

— Cum e la pat?

— Se specializează în Feminitate, Studii de Gen și Sexualitate, dacă asta îți răspunde la întrebare.

— Nu-mi răspunde la întrebare. Înseamnă ori că e prea frigidă s-o faci, așa că doar citește despre asta, ori că...

— Nu e frigidă, a zâmbit Matt.

Finn s-a trântit pe spate, frecându-se cu mâinile la ochi.

— Doamne Dumnezeule, frățiorul meu se implică în activități obscene cu o femeie cu care nu este însurat! Sau măcar logodit! Dezgustător! De ce nu mi-ai spus mai devreme? Poate c-aș fi reușit să împiedic un astfel de comportament degradant. E numai vina mea. N-o să mă iert niciodată că n-am izbutit să-ți apar virginitatea până la vârsta majoratului.

— Finn, mai taci din gură. Și tu te-ai implicat în activități

obscene cu destule femei. Și sunt aproape sigur că unele dintre chestiile pe care le-ai făcut sunt ilegale în câteva state.

— Bineînțeles că sunt! a exclamat el, bătând din palme și uitându-se la Matt. Sunt în anul doi de facultate, la ce te așteptai? Serios acum, lucrurile stau bine între tine și această individă extrem de destrăbălată, Ellen?

Matt a încuviințat din cap și a început să se joace cu ghiozdanul pe care-l ținea în mână.

— Văd că încerci să nu zâmbești, l-a tachinat Finn. Mă bucur pentru tine. Și pare la fel de greșos de tocilară ca tine. Mai zi-mi.

— Speră să-și petreacă vara făcând o stagiatură cu un profesor de la Harvard, care cercetează...

— Nu asta voiam să spun. Mai zi-mi despre ea. Despre voi doi. Ții la ea? Te face să râzi? E afectuoasă, pisicoasă, sexy, drăguță?

— Normal că țin la ea. E foarte deșteaptă și serioasă. Și mă susține în planul meu de a avea două specializări la facultate.

— O, da, a spus Finn, dregându-și glasul. Pare minunată.

— De ce-mi vorbești de sus?

— Scuze. Doar că...

Finn și-a îndesat un pumn de mûsli în gură și a zis mai departe:

— Vreau să te distrezi.

— Dar chiar mă distrez.

— Într-o manieră controlată și înregimentată, da. Dar cred că te-ai putea distra mai mult. N-ar fi rău să te cuplezi cu o fată care să nu semene atât de mult cu mama.

— Ce urât! Nu mă face să vomit!

— Ieși și tu cu o fată cu păr mov și tatuaje. O fată sensibilă, amuzantă și interesată de tine și din alte motive, nu doar pentru că-ți place școala. Cineva care ar sări din avion cu tine. Ai putea să aduci mult mai multe într-o relație față de ce bănuiesc că aduci cu tipa asta, Ellen. Și ai putea și să primești mai mult. Meriți.

— Eu și Ellen suntem pe aceeași lungime de undă atunci când vine vorba de lucruri importante. Avem țeluri asemănătoare în viață, apreciem aceleași politici sociale... Ne respectăm foarte mult.

— Ah, da, chestiile din care se nasc marile povești de dragoste ale omenirii. Mă copleșește atâta romantism. Trăiește și tu un pic, Matthew! Ia și tu o dată un 8 în loc de 10 cu felicitări pentru că ți-ai pierdut capul și ai fost prea ocupat să te tăvălești cu o fată în pat ca să mai ai timp să înveți.

— Ți-ai pierdut capul și ai fost prea ocupat să te tăvălești cu o fată în pat ca să mai ai timp să înveți.

— Ba ești și tu. Trebuie doar să lași lucrurile să se întâmple. Ți-ar plăcea la nebunie.

— Sunt destul de fericit cu Ellen.

— Ești plictisit cu Ellen. Te cunosc. Sari cu parașuta din avion, aluneci pe cabluri subțiri pe deasupra prăpăstiilor, faci rafting prin văltoarele râurilor, dar nu vrei să-ți sucească mințile o fată minunată, cu care să faci lucruri nesăbuite? Nu vrei să te îndrăgostești nebunește, până peste cap? Nu vrei să lași lumea, așa cum o cunoști tu, să se facă fărâme pentru că te-ai amoretat incredibil de tare de o fată?

— Bucură-te tu de nimfomanele tale tatuate, fiindcă eu sunt bine așa cum sunt, a râs Matt.

— Știam eu că Ellen e frigidă, a mormăit Finn.

— Nu e frigidă! a râs Matt. Dacă vrei să știi... o facem destul de des.

— Da, bine. Măcar atât.

— Nu-i nimic în neregulă cu faptul că ne concentrăm amândoi asupra școlii. Și ție îți pasă de educația ta, nu e ca și cum ai picat anul la Brandeis.

— E adevărat, dar cu siguranță nu sunt ca tine. Tu ai ceva ce eu n-aș putea să am niciodată.

— Da, sigur.

— Pe bune. Omule, trebuie să înveți să apreciezi cât de înzestrat

ești. Ești atât de inteligent, încât de multe ori nici nu înțeleg despre ce vorbești, deși știm amândoi că și eu sunt genial, a spus Finn, făcându-i cu ochiul. Matty, ești uimitor.

Matt a clătinat din cap. Finn chiar începuse să exagereze.

— Da, știu în ce fel sunt inteligent și în ce fel nu sunt.

— La ce nu ești bun? Te duci la MIT la anul. Nu ai cum să fii mai genial de-atât.

— Nu-i vorba de asta, a oftat Matt. Da, sigur, dacă intru la MIT, o să mă descurc bine acolo. Știm cu toții asta, a completat el, ridicându-și privirea și scrutând orizontul.

Finn a rămas tăcut o vreme, iar Matt simțea privirea pătrunzătoare a fratelui său sfredelindu-l. În cele din urmă, s-a întors spre el și l-a întrebat:

— Ce? Ce e?

— Mai termină, Matt. Nimeni pe lumea asta n-ar putea să aibă un frate mai grozav decât al meu. Ai o inimă și un suflet ca nimeni altul. Te rog, încearcă să ții minte asta. Dintre noi doi, tu nu ești doar ăla deștept.

— Știu asta. Serios. Sunt și fratele mai frumos.

Matt a aruncat punga cu mâncare uscată spre Finn, nimerindu-l direct în cap.

— Uneori am doar nevoie să-mi aduci aminte.

— Ia uite cine e încrezut acum! Ai prietenă, ai o facultate șmecheră care o să alerge după tine... Ce mai urmează? l-a întrebat Finn.

Matt și-a pus coatele pe genunchi și s-a uitat din nou în zare.

— Nu știu, a zâmbit el. Dar abia aștept să aflu.

Finn s-a ridicat și a făcut câțiva pași, venind lângă fratele lui.

— Și eu abia aștept. Sunt mândru de tine. Serios. Ne merge bine acum, nu-i așa?

— Da, a ezitat Matt.

— Ce e? s-a încruntat Finn. S-a întâmplat ceva cu Celeste? E bine?

— E foarte bine. Îi e dor de tine, normal, dar era de așteptat.

De fapt, Celeste nu se împăcase deloc cu faptul că Finn se mutase la cămin. Avea tendința să devină extrem de irascibilă cu Matt, cu siguranță pentru că Matt, spre deosebire de fratele lui, nu prea știa cum să vorbească cu o elevă de școală primară. Se străduia cât putea și încerca s-o implice în activități despre care credea că i-ar face plăcere. Până acum, tentativa sa de a-i trezi interesul pentru clubul de minerale eșuase lamentabil, reușind să smulgă din partea ei doar un „Of, Matty“. Dar Matt nu avea de gând s-o ia pe urmele lui Finn și să irosească o duminică întregă în îngrozitorul parc de distracții Canobie Lake Park. Nu suporta mulțimile, cozile și muzica aceea oribilă, care bubuia din boxe de-ți spărgea timpanele. Caruselurile alea idioate nu-l atrăgeau deloc și nu putea să înțeleagă de ce ar considera cineva că o zi petrecută acolo avea să fie altfel decât grotescă. Din punctul de vedere al lui Matt, era o mostră de cultură americană de cea mai joasă speță. Pe de altă parte, Finn înfrunta nebunia aia de câteva ori pe an, iar el și Celeste se întorceau întotdeauna acasă cu brațele pline de animale de pluș ieftine, în culori stridente, pe care le câștiga Finn pentru ea. Slavă Domnului că era Finn prin preajmă, să-i ofere surorii lor distracția de care avea nevoie. Matt ar fi vrut să știe si el cum și era invidios pe capacitatea lui Finn de a deveni copilăros cât ai bate din palme. Finn se juca, chicotea și o ridica în brațe pe Celeste cu atâta ușurință. Poate că Matt o să fie un frate mai bun pentru ea când o să se facă Celeste mai mare. O să-și dea el seama până la urmă cum s-o facă să-l iubească și pe el la fel de mult ca pe Finn.

— E bine că vii în fiecare duminică și petreci timp cu ea, a zâmbit Matt. Te admiră enorm.

— Mi-e dor de gogoșica noastră. Sincer. Nu-i așa că-i cel mai

vesel copil pe care l-ai văzut vreodată? Ce zici, oare ar lăsa-o mama și tata să se mute la cămin cu mine?

— Probabil că nu. Oricum nu s-ar pricepe deloc să dea pe gât bere după bere. După câteva guri, deja îi vine să vomite. Rușinos.

— Copiii ăștia... N-ai ce face cu ei... Bine, ajut-o tu să mai exerseze, poate cu niște bere lager la început, și vorbesc eu cu mama și tata.

— Aveți de gând să mă lăsați singur în casa groazei? a întrebat Matt, ridicând mâinile în aer. Mersi. Halal sprijin, n-am ce zice.

Finn a rămas o clipă tăcut și și-a pus mâinile în șold.

— Ce se întâmplă, Matt?

Matt s-a gândit o vreme, încercând să-și dea seama dacă poate să fie sincer cu Finn sau nu.

— Mama nu e... bine. Nu știu cum să-ți explic. Se adună când vii tu acasă, dar...

— Se întâmplă din nou.

— Cred că da, a aprobat Matt cu o mișcare din cap. Nici nu mai reușesc să țin evidența căderilor și a revenirilor.

— La naiba.

Finn a luat o pietricică de pe jos și s-a ridicat în picioare, azvârlind-o cât putea de tare peste povârnișul muntelui.

— Nu-și mai ia medicamentele?

— Nu-s sigur. Probabil că nu.

— Știu că nu-i plac.

Finn a început să se învârtă în cerc pe lespede de piatră din spatele lui Matt.

— Mi-a spus că-i uniformizează prea mult stările de spirit, dar nu cred că are de ales.

Matt l-a ascultat pe Finn bombănind și oftând, după care l-a auzit dând cu șutul în niște pietricele.

— Și tata ce face în privința asta? a întrebat Finn.

- Tu ce crezi?
- Aplică metoda lui obișnuită și inefficientă, „taci și rabdă“?
- Da. Dar e clar că nici mama nu-i face viața mai ușoară. Nu-l învinovățesc.
- Ba ar trebui să-l învinovățești. Are copii de care trebuie să aibă grijă. Are responsabilități.
- Finn a oftat din nou și a înjurat în barbă.
- O să pleci și tu de acolo destul de curând, Matt.
- Și cu Celeste cum rămâne?
- O să dea pe gât bere după bere cu mine, ai uitat? a spus Finn, lovind încă o pietricică. Știu, știu. Nu-i amuzant. Ai dreptate, normal.
- Celeste nu e făcută din același aluat ca mama. E tot timpul veselă. N-aș vrea să se schimbe asta.
- Nu, a aprobat Finn cu fermitate. N-o să-i lăsăm să-i fure fericirea. Jur.
- Poate dacă ai vorbi tu cu mama? Pe tine te ascultă. La tine reacționează cel mai bine.
- Nu mai vorbi așa. Nu-i adevărat.
- E în regulă, Finn. Serios. Așa a fost întotdeauna.
- Tu chiar nu înțelegi, Matt, nu-i așa?
- Ce să înțeleg?
- Motivul pentru care e mai dură cu tine e pentru că te vede ca pe un adversar. Ești mai deștept decât ea și nu suportă asta, i-a explicat Finn, trântindu-se din nou lângă el. E geloasă. Atâta tot.
- Hm. Crezi?
- Întotdeauna o să fie mai dură cu tine, ca să încerce să te coboare cu un nivel sau două sub ea. O iubesc pe mama, dar... nu-i lua în seamă mizeriile astea. Știu că te cicălește cu facultatea și-ți spune că n-o să ai parte de o educație multilaterală. Dar nu-i adevărat. Ea nu a reușit să intre la MIT și știe că tu vei reuși. O să

faci lucruri fantastice, a spus Finn, zâmbind radios. O să fie distractiv de urmărit.

- Mersi, a spus Matt, plecându-și privirea și făcându-și de lucru cu șireturile. Mersi, Finn.
- Dar Celeste? Ce crezi c-o să facă cu viața ei?
- Poate o să se țină de pian. Sau o să facă altceva, dar tot ceva creativ. Tu nu ți-o imaginezi ca pe un fel de artistă? O să mergem la galeriile unde își expune operele și o s-o ascultăm cum explică simbolistica unei sculpturi bizare, la care a lucrat luni întregi închegând-o din conuri de brad și fermoare.
- Absolut. O să fie deopotrivă minunat și foarte bizar.
- Da, așa o să fie.
- La fel ca ea. Da, e puțin cam isteată pentru binele ei și nu seamănă cu ceilalți copii de la ea din școală, dar are potențialul de a face lucruri minunate. Ceva nemaîntâlnit și spectaculos. Nu crezi?
- Sunt perfect de acord, a răspuns Matt, încuviințând din cap.
- Parcă o și văd adolescentă, a mormăit Finn. Mai sunt doar câțiva ani până atunci. Claia aia blondă a ei o să ne aducă o groază de băieți la ușă.
- Așa e. O să trebuiască să punem la punct un sistem de securitate. Eu mă ocup de verificarea istoricului fiecărui pretendent, iar tu poți să întinzi capcanele. Mă gândeam la ceva cu plase și scripeți...
- S-a făcut, a zis Finn, bătând palma cu Matt.
- Deci vorbești tu cu mama?
- Da. Stai liniștit. Rezolv eu.
- Tu și tricoul tău cu „Nu-ți face griji, sunt un Jedi“? a zâmbit Matt.
- Cu puțin ajutor din partea ta și a tricoului tău cu „Prietenii adevărați nu te lasă să faci derivații când ești băut“.